

Werkelijk vrij

‘Om vrij te zijn heeft Christus ons vrijgemaakt; staat dan vast en laat u niet weer onder een slavenjuk brengen’ (Galaten 5:1). De beginwoorden van ons hoofdstuk luiden als een jubelkreet. ‘Om vrij te zijn heeft Christus ons vrijgemaakt’!

De apostel zegt niet: Hij *zal* ons vrijmaken, of Hij *kan* ons vrijmaken, maar: Hij *heeft* ons vrijgemaakt. Ja, *zo is het*, God zij geprezen! Allen die de Heer toebehoren, mogen de woorden van de apostel steeds dankbaar nazeggen. Zij allen *zijn* vrijgemaakt, en dat niet gedeeltelijk of tijdelijk, maar helemaal, *voor altijd*. Steeds weer mogen zij zich herinneren dat Christus, toen Hij aan het kruis voor hen het oordeel droeg, voor altijd een einde heeft gemaakt aan de hele ellendige toestand waarin zij zich bevonden.

De Heer Jezus Zelf had al tot de Joden gezegd: ‘Als dan de Zoon u zal vrijmaken, zult gij waarlijk vrij zijn’ (Joh. 8:36). De weg waarop deze bevrijding gebeurde, lag nu klaar en duidelijk voor de ogen van de Galaten. Door de dood van Christus waren hulpeloze, met ketenen van de zonde gebonden slaven nu vrije zonen geworden, die bekwaam gemaakt waren om God welgevallig te dienen met eerbied en ontzag. Zij waren zelfs bevrijd van het juk van de wet, dat bestemd was voor de natuurlijke mens. Maar als gevolg van de krachteloosheid van de mens kon de wet hem alleen onder vloek en straf brengen. ‘Vrijheid’ – een wonderlijk woord voor ieder mens die eens hopeloos gevangen was. Zou men kunnen geloven dat iemand die de waarde van zo’n vrijheid heeft gesmaakt, nog eens weer kan terugkeren naar een toestand die hem vroeger zoveel verdriet en strijd veroorzaakte?

Wettische gebruiken

En toch, wij moeten het telkens weer herhalen, zou het streven van de Galaten hen opnieuw onder een juk brengen. Daarom roept de apostel hun toe: ‘*Staat dan vast* en laat u niet weer onder een slavenjuk brengen!’ Laten wij erop letten dat zij zich in feite niet onder de zedelijke wet wilden stellen, dat wil zeggen de tien geboden. Maar zij meenden wel dat zij de een of andere Joodse ceremonie, het één of andere wettische gebruik in het Christendom moesten invoeren. Het voorschrift over de besnijdenis behoort niet tot de tien geboden en de aanduiding over het vieren van dagen (de sabbat uitgezonderd) of maanden, tijden en jaren al net zo min.

Nu zou men kunnen vragen wat voor verkeerd erin kan liggen opnieuw inzetten aan te nemen die onder het oude verbond alleen maar uiterlijke bijkomstigheden waren. Daarin zien we immers zulke mooie typen en schaduwbeelden die wijzen op Christus en die zo’n bijzondere betekenis hebben. Had God bovendien al niet aan Abraham de besnijdenis gegeven? Deze was dus veel ouder dan de wet. Met het oog daarop zegt de Heer dat Mozes de besnijdenis wel aan het volk gegeven had, maar dat zij niet uit hem was, maar uit de vaders (Joh. 7:22).

Maar dit alles was een slavenjuk, en Christus had hen ervan bevrijd.

R. Brockhaus